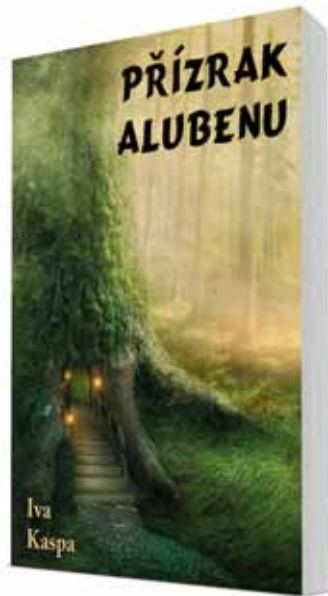

ukázky z knihy

Přízrak Alubenu

Iva Kaspá

Nakladatelství KLIKA

Lukáš lehce našlapoval a urovnával si ústenku. Až teď si Sára všimla, že je skoro o hlavu větší než ona.

„Kolik ti je?“ najednou potřebovala vědět, o kolik je starší.

„Cože?“ zaskočila ho otázkou. Díval se na bledou Johanku a bylo vidět, že je z toho pohledu celý nesvůj: „Jak jí je? Bude v pořádku?“

„Teď je jí líp. Ale vyléčená není, zatím to nejde.“

„Patnáct. V srpnu mi bylo patnáct,“ odpověděl na její otázku. Neptal se, proč to chce vědět.

„Tak jdeme na to? Jsi připravený?“

„Jasně,“ odvrátil se od Johanky, „kde máš ty svoje vidiny?“

Sára se zhluboka nadechla a zvedla pohled nad Johančinu postel: „Támhle,“ ukázala na zeď. Nad postýlkou se směrem k oknu vinula dlouhá klikatá prasklina. Uvnitř se tvořila nějaká mlha, lehce vykukovala ven a malinko se vlnila. „Tam je to. Vidíš?“

Lukáš se podíval ukazovaným směrem. Nic. Neviděl žádnou trhlinu, díru, ani prasklinku.

Otočil se k Sáře. Z jeho výrazu v obličejí pochopila okamžitě, že nic neviděl. V očích ucítila pálení. Ne, přece před ním nebude brečet, snažila se zadržet příval horkých slz. Ale lítost ji přemáhala. Právě dostala další důkaz její duševní choroby.

„Hele, počkej,“ začal ji utěšovat, „podívám se znova.“

„Nech to být,“ první slza si už našla cestu ven a stékala jí po tváři. To bylo na Lukáše příliš. Bylo mu líto té maličké bledé holčičky v postýlce, a když viděl ještě Sáru plakát, nemohl to už snést. Vzal ji za ruku, aby ji utěšil. Byl připravený lhát, že taky něco vidí, jen aby jí nesebral naději. Podíval se na zeď a najednou zůstal v šoku: „Je to tam. Vidím to. A leze to sem. A vypadá to jako... člověk?“

Sára obrátila usazenou tvář ke zdi. Ano, bílá mlha se drala z otvoru ven. A nabývala podivného tvaru. Přesně tak, jak Lukáš řekl, tvaru lidského těla. Zmatek v hlavě jí vymáčkl jen dvě informace. Děje se tu něco šíleného, to je špatné. Ale není v tom sama, Lukáš to taky vidí. To znamená, že ona není cvok. Nebo jsou blázni oba dva.

To bílé mlhavé stvoření se vysoukalo z díry a pomalu plulo vzduchem k Sáře. Fascinovaně se dívala do mléčných chuchvalců, které se k ní blížily. Zastavily se pár centimetrů od jejího obličejí. Lehce se třepotaly a pomalu začaly ovíjet Sárinu hlavu jako šál.

Lukáš jen němě zíral, pak zvedl volnou ruku. Mlha se zastavila, jako by reagovala na Lukášův pohyb. Vyčkávala. Ticho v pokoji narušovalo jen pípání přístrojů a Sárin zrychlený dech. Najednou se mlha začala rychle stahovat zpět, až úplně zmizela v otvoru ve zdi.

„Co to sakra bylo?“ Lukáš pustil Sárinu ruku a začal si mnout čelo, jakoby usilovně přemýšlel. „Je mi z toho divně. Jsi v pořádku? Omotávalo ti to hlavu.“

„To je zvláštní, pokaždé je to jiné. Venku jsem viděla prasklinu a v ní žluté oko. Tady je bílá mlha a vychází z otvoru ven a hladí mě. Nechápu to.“

„No, to já taky ne,“ zavrtil hlavou Lukáš, „a proč najednou díra zmizela?“

Sára ji ale viděla stále stejně jasnou: „Vždyť tam pořád je! Jen ta mlha je pryč.“

„Není, už tam nic není,“ Lukáš udělal několik kroků ke zdi a snažil se nahmatat nějakou známku po trhlíně. Byla pryč, zůstala jen hladká, neporušená stěna.

„A co jsi řekla? Že tě to hladilo?“ docházel mu pomalu význam jejich slov.

„Zní to blbě, ale jo, cítila jsem se hezky, jako když mě pohladí blízký člověk,“ Sára se zasněně dívala směrem na zeď.

„Jsi vážně cvok,“ ulevil si Lukáš, „mlha ti zamotala hlavu i zevnitř.“ Byl zmatený, nic nechápal a neuměl si představit, že by mohla mlha hladit.

Sára byla za poslední dny poprvé klidná. Neměla reálný důvod, ale prožitek z doteku s mlhou jí dodal pocit jistoty, že je vše v pořádku. Věci se dějí a má to svůj smysl. Dozví se, proč to tak je. Už brzy.

„Víš, ono se mě to fakt dotýkalo. A bylo to příjemné, uklidňující. Chce to se mnou mluvit, přijde to znovu.“

„Cože? A kdy? Ta díra je pryč, odkud by to přišlo?“ Lukáš znovu sáhl na zeď. Byla neporušená.

Sára však prasklinu stále viděla. Proč zase už jen ona sama? Najednou ji něco napadlo. „Pojď sem, blíž ke mně.“

Lukáš poodešel ode zdi k Sáře: „A co má být? Pořád nic nevidím.“

Sára ho vzala za ruku: „A teď?“

Lukáš údivem pootevřel pusku: „Jo, už je to zpátky!“

„Myslím, že ti můžu ukázat, co vidím, jen když se tě dotknu,“ vyslovila domněnku. Přikývl. Díval se na díru ve zdi, která teď zela prázdnotou, mlha zmizela.

Chvilí jen tak stáli a čekali, jestli se opět něco objeví. Ale už byl klid.

V pátek ráno konečně přišla Sáře zpráva od Lukáše: „Dnes ve tři odpoledne u vás v ulici.“ Konečně. Byla už nervózní, že se jí neozve.

Ve tři čekala před domem a rozhlížela se kolem. Lukáš dorazil s malým zpožděním.

„Promiň, ještě jsem něco musel zařídit,“ nechtělo se mu přiznat, že čekal na svoji mámu, ale jako většinou marně.

„Jdeme?“ Sára byla netrpělivá. V pět přijede táta a pojedou do nemocnice.

Vyrazili k obchodu s pánskými oděvy. Jak se k němu blížili, začala zpomalovat.

„Co je? Rozmyslela sis to?“ podivil se Lukáš.

„Ne, jen se...“ nechtěla říct slovo „bojím“, „myslím na to, co tam asi tentokrát uvidíme.“ Vzpomínka na žluté oko jí nebyla příjemná.

Minuli poslední roh domu a už byla vidět výkladní skříň. Třeba tam dnes nic nebude, napadlo ji. Ale po pár krocích viděla, že prasklina je na svém místě. Stejná jako posledně, temná a zející do hloubky domu. Začal se jí zase svírat žaludek. Jak byla ráda, že může vzít Lukáše za ruku, i když si to samozřejmě omlouvala tím, že jinak by nic neviděl.

„Vidíš ji?“ ukázala na prostor vedle výlohy.

„Páni, ta je... úplně jiná, než ta v nemocnici, tmavší a větší,“ Lukáš vytáhl volnou ruku telefon a začal fotit.

„Musíme všechno dokumentovat, hned od začátku. Udělám pár fotek a potom budu natáčet, až vlezeme dovnitř.“

„Dovnitř?“ nechápavě na něj vykulila oči. „Ty chceš jít dovnitř? Ale vždyť se tam nedostaneme, je to úzké,“ vysvětlila mu s úlevou.

Lukáš jen něco zamumlal a zcela zaujatý focením se blížil k otvoru. Udělal snad dvacet fotek, když prohlásil: „A teď budu filmovat.“ Bylo vidět, že mu dělá dobře být vůdčím prvkem v jejich dvojici. Byl starší a cítil se být rozumnější. Pustil Sářinu ruku, aby něco přenastavil na telefonu, když ale zvedl hlavu, naskytl se mu úplně jiný pohled. Zcela neporušená stěna.

„No teda, ten rozdíl je neuvěřitelný,“ zavrtěl nevěřičně hlavou, „takhle je zeď úplně v pořádku.“ Chytil se opět Sáře: „Jo, je to zpátky. To je úžasný.“ Chvilku vydýchal sílu dojmů. Pak začal natáčet.

Přiblížili se k otvoru, až byli na dosah. Sára se na Lukáše podívala. Co teď? Díra byla opravdu široká nejvýš deset centimetrů. Lukáš natáčel prasklinu od shora až dolů. Když měl pocit, že má zachycen každý detail, vyzval Sáru: „Dej tam ruku, ta se vejde. Třeba dosáhneš na konec. A říkej, co tam hmatáš.“

Sára vzdychla, nechtělo se jí, ale pomalu vstrčila prsty dovnitř. Ovanul ji podivně známý chlad a magnet v ní začal působit. Najednou nemohla přestat. Sunula ruku dál a dál. Byla v díře až po rameno, ale nehmatala kromě zdi vůbec nic jiného.

„Dno nebo nějaký konec to nemá,“ zrychleně dýchala, „hmatám jen zeď po stranách, nic víc.“ Chtěla ruku vytáhnout, ale nemohla, nedokázala si poručit.

„Dobrý, teď tam posvítíme baterkou, ať vidíme, co je uvnitř,“ rozhodl Lukáš. „Vyndej už ruku.“

Sára nereagovala.

„Co je s tebou?“ snažil se ji probrat z nečinnosti.

Žádná odpověď, Sára zírala před sebe, ruku ponořenou v otvoru. Náhle vykřikla a než stačil Lukáš cokoli udělat, zmizela v úzké díře celá a jeho táhla za sebou. Netušil, co se děje. Kolem byla černá tma, chlad a zatuchlost starých zdí. Chtěl se vrátit, ale Sára ho držela za ruku pevně, nemohl se z jejího sevření vymanit. Začal ztrácet půdu pod nohama, táhla ho rychleji a rychleji. Letěli tmou tak velkou rychlostí, až mu zaléhaly uši. Instinktivně zavřel oči. Pak se pohyb zpomalil, až jemně dopadli na pevnou zem. Přes víčka ucítil světlo, opatrně oči otevřel. Přímo proti nim byl otvor, ne nepodobný tomu, kterým právě prošli. Světlo přicházelo z něj.

„Co se stalo?“ zašeptal. „Vysvětlí mi to!“ otočil hlavu k Sáře.

V šeru jí neviděl pořádně do obličejů.

„Radši vypadneme z téhle zatuchlé díry.“ Vykročil ke světlu a Sára se rychle vydala za ním.

Protáhli se otvorem a stanuli na pošmourné ulici. Několik lamp mihotavě ozařovalo chodník a nejbližší domy. Tma plnila zákoutí a vzbuzovala strach z neviděného. Lepké vlhko lezlo do rukávů i pod nohavice.

Konečně Sára promluvila: „Kde to jsme?“

„Copak já vím?“ odsekl našťavaně. „Sama jsi mě sem vtáhla. Myslel jsem, že se budeme domlouvat, žádné sólo akce.“

Sára vytřeštila oči: „Já?“ snažila si vybavit, co se vlastně událo.

„Když jsem měla ruku uvnitř, nevím proč, ale nemohla jsem ji vyndat. A najednou mě za ni něco chytilo a dotáhlo mě to až sem. Tebe jsem nemohla pustit, nemohla jsem vůbec otevřít dlaň,“ odmlčela se, „nedalo mi to na výběr.“

Lukáš se zlobil: „Ani jsem nestihl filmovat,“ zapínal natáčení na telefonu, „takhle toho moc nezjistíme.“ Zatímco se zabral do filmařské

přípravu, Sára se rozhlížela. Nelíbilo se jí tu, intuitivně cítila, že zde není příliš bezpečno. A vzápětí se obavy začaly naplňovat.

„Lukáši, podívej se támhle, co je to?“ naléhavě ho zatahala za bundu. Otočil se, kam ukazovala. V tmavém rohu ulice se něco začalo hýbat.

„Pojďme radši zpátky,“ nechtěla už nic vidět, chtěla odsud pryč. Lukáš jen přikývl, zkoumání ho najednou tolik nebavilo.

Otočili se k otvoru, aby mohli jít dovnitř, jenže už nebyl volný. Někdo před ním stál. Vysoký člověk zahalený v dlouhém plášti s kapucí na skloněné hlavě. Když ji zvedl, Sára vykřikla zděšením. Z obličejů bez úst na ně zíralo veliké žluté oko. Děsivá tvář se k nim naklonila a vydala bublavý zvuk odněkud z hrudníku. Tedy pokud pod pláštěm takovou část těla měla.

Ozvalo se zašumění a ze tmy za strašidelnou bytostí se vynořil stín. Plul nad zemí, žádné tělo k němu nepatřilo. Vzápětí se k němu přidaly další dva a jako strážci se postavily po bok prvního stínu. Jak se všichni tři přibližovali, nabývali lidského tvaru.

Sára stiskla Lukášovu ruku, až ho to zabořilo.

„Co to sakra je?“ Na jinou reakci se nezmohl.